

VŠETKO ZLATO KREMNICE

Jozef Miklovič

Jozef Miklovič

VŠETKO ZLATO KREMNICÉ

© HJC projekt, s.r.o. 2022

© HYDRA 2022

© Jozef Miklovič 2022

Ilustrácie a obálka: Jitka Šenkeříková

Ilustrácie: Jakub Šimjak

Jazyková a grafická úprava: Katarína Čavojová

Jazyková úprava: Monika Čeligová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra

www.vydavatelstvohydra.sk

Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89968-80-0

PREDSLOV

Táto kniha vznikala takmer desať rokov. Najskôr ako fantazírovanie počas nudnej práce v taviarni, potom sa zlomky dejov začali spájať. Vlastne, na začiatku bola idea, že by mytologické bytosti ako aj bytosti z povestí mohli stále existovať medzi nami. Vrtalo mi v hlave, ako by žili s ľuďmi. Aké by tie bytosti boli? A ako by sa dali aspoň trochu vtesnať do zákonov fyziky?

Odpoveďou je tento príbeh, ako vznikal v mojej fantázii. Ak s niečím, čo v ňom nájdete, nesúhlasíte, popustite uzdu fantázii a dej si vo svojej mysli pokojne pretvorte. Snívať je totiž to jediné, čo môžete robiť hoci pripútaný na lôžku alebo prikutý k nudnej monotónnej práci. A ak sa vám podarí vymyslieť niečo pekné, pokojne sa o to podelte s priateľmi.

KONFERENCIA

Slnko pražilo na vyľudnené námestie v Kremnici. Leto udrelo priskoro a prisilno. Okolo múzea a mincovne sa ponevierali decká z posledných školských výletov, ale pre neznesiteľnú pálavu turisti chýbali. Na ďalší deň sa v školách malo rozdávať vysvedčenie, čo dávalo majiteľom hotelov a penziónov nádej, že sa letná dovolenková sezóna predsa rozbehne.

Popoludní už Kremnica ožila. V meste sa postupne zaplnili všetky parkovacie miesta a Kremničania nevychádzali z údivu. Prichádzala k nim pestrá zmes čudákov, podivínov a s nimi aj prekvapivé množstvo krásnych mladých dám, ktorí sotva zaparkovali a už mizli v lese nad Kremnicou. Uberali sa smerom na Krahulský štít, Kremnický štós, ba dokonca šli aj na opačnú stranu, na Klopačku. V meste sa nezdržovali. Za nimi ostávalo množstvo áut, od luxusných limuzín až po smetiaky, ktoré držal pohromade len lak na hrdzi.

Jediný, koho Kremničania postrehli, bol Joachim Berg, ktorý ten dav vítal a usmerňoval. Bol to bohatý cudzinec. Roky vlastnil dom na Klopačke a do mesta snáď nikdy nechodil, dokonca ani na nákupy nie. Talianska supermodelka Giulia Istra mu s organizovaním davu pomáhala, čo bolo nanajvýš neobvyklé, lebo napriek tomu, že ich bolo občas spolu vídať, v meste sa zdržiavali zriedka. A bez hlúčika reportérov nikdy. Niekedy bolo možné zazrieť Giuliu, ako kondične behá v lese s dcérou pána Berga Anežkou.

Dievča chodilo v Kremnici do školy snáď iba dva ročníky, potom už malo súkromných učiteľov a do školy sa vracalo len kvôli pre-skúšaníu. Títo bohatí ľudia boli zvláštni, iní. A odlišnosť Kremni-čania radi nemali.

Keď už bolo mesto plné áut, prúd ďalších návštevníkov sa zasta-vil, takže v meste nastalo ticho.

V lese však ticho nebolo. Prichádzali ďalšie a ďalšie nevšedné bytosti, ktoré by sa v samotnej Kremnici objaviť ani nemohli. Zrej-me by tam vyvolali miernu paniku. Niektoré mali len čudnú far-bu, iné boli divné celé. V dnešných časoch by ich už zrejme nikto nespoznal, lebo to boli dryády, lesní muži, divožienky a množstvo podobných tvorov. Tieto bytosti sa schádzali pred vstupmi do pod-zemia. Jeden z najväčších a najpohodlnejších vstupov sa nachádzal práve v dome pána Berga na Klopačke. Keď doň vošli, zostúpili po schodoch do pivnice, kde boli obrovské pancierové dvere. Viedli na schodisko, ktoré ústilo do vysvietenej a nádherne vyzdobenej chodby. Víтали ich permoníci v uniformách a smerovali dav hlbšie do útroh hory. Hostia sa schádzali k jedinému miestu v podzemí. Keďže to bolo až pod Jastrabou skalou, museli použiť permonickú rýchlodráhu, ktorá ich tam zo všetkých smerov zväžala. Kabínky pre dvoch ľudí ich na miesto dopravili za pár sekúnd. Odtiaľ vystu-povali na perón. Bol časťou obrovskej vydolovanej dutiny veľko-sti námestia. Uprostred stál prastarý košatý dub, zhora osvetlený zvláštnym, akoby denným svetlom. Pod ním na všetkých vyčkával akýsi uvítací výbor permoníkov, na čele ktorého stál kráľ Kovlad. Permoníci boli oblečení do slávnostných kožených bohato zdobe-ných kaftanov a Kovlad mal na hlave jednoduchú zlatú obruč, sym-bol svojej moci. Kovlad však žiadne symboly nepotreboval. Medzi permoníkmi, ale aj medzi ostatnými bytosťami, si užíval veľkú váž-nosť vďaka vedomostiam a prívetivej povahe. Napriek svojej výške, zhruba stosedemdesiat centimetrov, bol len o málo vyšší než os-tatní permoníci, rešpekt vzbudzoval svojím zjavom. Mal dobráčku okrúhlu tvár končiacu udržiavanou krátkou briadkou. Tá bola, na rozdiel od jeho tmavých vlasov, skôr šedivá než tmavá. Na príchod-zích sa usmieval a niektorých vítal dokonca podaním ruky.

Strážne jednotky v čiernych uniformách, vyzbrojené a vybavené technikou aj nepriestrelnými vestami, ktoré by im závideli všetky ľudské policajné ochranky, smerovali účastníkov stretnutia do siene s bohato zdobeným vchodom na dlhšej strane námestia, hneď oproti nádražiu.

Prúd prichádzajúcich sa postupne stenčoval, až sa už čakalo len na niekoľko dôležitých bytostí.

Pod stromom na námestí sa zhromaždil hlúčik, prítomní sa v ňom od zvyšku davu predsa trochu líšili. Dvoch z nich by spoznali určite aj Kremničania. Jedným bol práve Joachim Berg, ktorého tam však všetci oslovovali gróf Kransberg, elegantný štyridsiatnik so štíhlou postavou a podľa farby hustých vlasov a opálenej pokožky musel byť buď Talian, alebo Španiel. Jeho vek bolo možné odhadovať iba z mierne vrásčitej tváre, ktorá pôsobila veľmi sympaticky. Oblečený mal elegantný smoking a celkovo vyzeral ako taliansky manekýn na predvádzanie oblekov. O grófa sa opierala Giulia Istra, známa supermodelka, momentálne číslo jedna na svetových módlach. Na tomto mieste ju však oslovovali Radawa a v skutočnosti bola dunajskou vílou. Minimálne polovičku prítomných žien tvorili dunajské alebo lesné víly a všetky boli rovnako krásne. Avšak Radawa vzhľadom zatienila aj ktorúkoľvek z nich. Bola dievčensky jemná, pružná ako lieskový prútik a hriva žiarivo gaštanových vlasov, ktoré by jej závidela hádam polovička planéty, bola jej poznávacím znamením. Nohavice z čiernej šagrénovej kože so zvýšeným pásom až po prsia pružne obopínali jej nádherné krivky. Na nohách mala elegantné tenučké sandále na vysokých opätkoch, takže nič nerušilo pohľad na jej pekné nôžky. Biela blúzka iba zvýrazňovala krásu jej opálenej srdcovitej tváre so zelenými očami. Spoločnosť im robili dve ženy a sprievod dievčat, ktoré vyzerali ako uniformované asistentky. Obe ženy síce pôsobili jednoducho, ale boli to uctievané bohyne. Hovorili si vyššie bytosti. Prvá bola plavovláska s hrubým vrkočom prehodeným cez plece dopredu, kde jej siahal až po pás. Jej hlavu zdobil veniec kvetov. Oblečené mala jednoduché priliehavé ľanové šaty krémovej farby, ktoré jej siahali až po zem. Oslovovali ju Vesna a v minulosti ju

uctievali ako vládkyňu jari. Druhou bola jej sestra Zornica. Rovnako blondínka, ale jej vlasy boli ukryté pod zlatou sieťkou. Mala na sebe dlhé šaty, podobné ako Vesna, avšak celé sa trblietali od zlata. Kedysi bývala nositeľkou svetla. Možno boli obe v minulosti uctievanými božstvami, teraz však boli len dobrými priateľkami a celá štvorica sa skvelo zabávala.

Vesna sa náhle obrátila na Joachima a opýtala sa: „Kde máš Anežku? Myslela som, že jej zagratulujem k narodeninám.“

„Veď aj môžeš,“ usmial sa Kransberg. „Pripravuje oslavu na zajtra večer. Chce si vás ukradnúť len pre seba. Veď sa tu zišli všetky jej milované tetušky.“

„Živa to naozaj nestihne?“ pohodila hrivou Radawa.

„Žiaľ, Moriana má stále problémy. Ale príde hneď, ako to bude možné. Živa teraz berie svoje liečiteľstvo veľmi vážne,“ uškrnula sa Vesna.

„Ozaj a vy skutočne nič presnejšie neviete? O čo ide Kovladovi? Zvolať takúto konferenciu počas najhlbšieho mieru a perfektnej prosperity mi pripadá čudné. A robí s tým také okolky, že ani Joachim nevie o nič viac,“ Radawa sa s otázkou zahľadela na Vesnu so Zornicou.

„Zlatko, si z toho akási nervózna. Neboj sa, Kovladovi naozaj ide iba o spoluprácu s ľuďmi. Má strach, že nás čoskoro predstihnú. Ty si tu vtedy nebola, ale mala si ho vidieť, keď po štyristo rokoch opäť otvoril východy z podzemia a zbadal, ako sa ľudia zmenili. Nečakal takú populačnú explóziu a rozvoj ich vedy,“ ubezpečovala ju Vesna.

„No, ja len že Kovlad vie pekne prekvapiť. Aj uzatvorenie podzemia po osmanských vojnách bolo dosť unáhlené. Aby sa ľudí znovu jednoducho nezbavil rovnakým spôsobom,“ namietla Radawa s akýmsi strachom v očiach, akoby sa práve toho najviac obávala.

„Bojíš sa, že Kovlad zatvorí podzemie a ty viac nebudeš môcť terorizovať Joachima, všakže?“ zasmiala sa Zornica.

„No dovoľ, ja ho neterorizujem! Ja iba využívam jeho mužské slabosti. To ako víla predsa môžem,“ teatrálnie zaprotestovala Radawa a pošteklika Kransberga pod rebrami. On sa síce útrpne

usmial, ale neodtiahol sa.

Na nádraží sa ozval šum, z vagónikov postupne vystupovali dunajské víly v štandardných bledomodrých priesvitných šatách. Medzi nimi sa mihla kráľovná Dunaja Helena. Kývla Kovladovi na pozdrav a zamierila priamo k skupinke pod dubom.

„Čau, veličenstvo!“ pozdravila ju Radawa, zatiaľ čo sa kráľovná objatiami vítala s Vesnou a Zornicou.

„Čau, potvora! Ahoj, Joachim! Ešte stále ťa nedostala naspäť do kómy?“ vyzvedala s predstieraným pohoršením kráľovná Dunaja.

„Ááále, nie,“ vzdychol si Kransberg. „Občas je aj menej hrozná.“

Napriek zdanlivej odťažitosti však Kransberg Radawe nežne ukazovákom podvihol tvár ukrytú pod svojím ramenom a už-už sa zdalo, že ju pobozká. Bol ale zo starej školy a dodržal etiketu.

„Ozaj, ani ty nevieš, čo Kovlad chystá?“ Radawa sa prekvapene, hľadiac Kransbergovi do očí, vypytovala kráľovnej Heleny.

Kráľovná dunajských víl si len povzdychla a rozhorčene rozhodila rukami: „Ešte stále to riešiš?! Keby niečo chystal tuto Vesna, alebo hociktorá z vyšších bytostí, by si to v jeho mysli predsa prečítala,“ Helena zvrátila čelo a prísne zazrela na Radawu. „Prestaň mať strach! Ani Anežku, ani Joachima ti už Kovlad nezoberie. Ja viem, že ti stále nejde do hlavy, prečo si vybral za vzor spolupráce s ľuďmi práve teba. Ale pokiaľ viem, myslí to naozaj úprimne. Nikto z nás sa tak s ľuďmi nezžil ako ty. Bola si jednou z prvých žien, ktoré absolvovali Univerzitu Sorbonnu, presadzovala si práva žien po celej Európe, hoci si vždy musela na čas zmiznúť, znovu a znovu si sa medzi ľuďmi presadila.“

Radawa sa spokojnejšie zavrútila pod Joachimovo rameno so slovami: „Aj tak neviem, čo mám od tejto konferencie očakávať. K tomu ešte dáva lesná kráľovná všetkým najavo, aká je dôležitá a všetci na ňu musíme čakať. Určite si bude chcieť presadiť nejakého svojho tupca, aby na spojení s ľuďmi pracoval tiež. Ona ho bude, samozrejme, manipulovať a spoluprácu s ľuďmi bude sabotovať. Radšej by sme to mohli nechať zas na Joachima, veď je už takmer v poriadku. S Osmanmi si poradil vynikajúco, hoci ho to takmer zničilo. Teraz predsa nepôjde o nič nebezpečné.“

„Radi, vieš, že to nie je pravda,“ ozval sa Joachim. „Nebezpečné to nebude, ale ja medzi ľudí viac nepasujem. A vieš aj to, že ešte nie som úplne v poriadku.“

Vesna nervózne švihla vrkočom a s ďalším povzdychom a s istým znepokojením v hlase podotkla: „Je jasné, že lesná kráľovná bude presadzovať svojho favorita. Mala by sa trochu krotiť. K nám všetkým sa správa, akoby sme ju mali uctievať. No napriek tomu súhlasím, že musíme nájsť niekoho iného. Joachima by mohli ďalšie starosti a rivalita zlomiť naveky.“

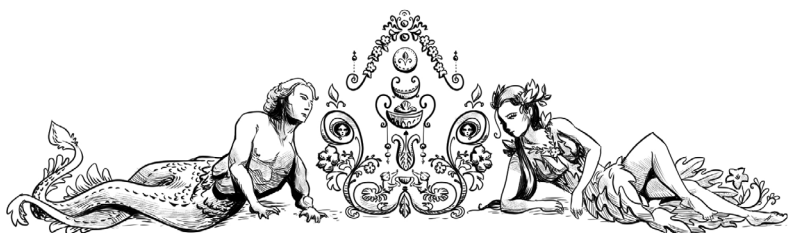
Pri rýchlodráhe zas nastal šum a konečne sa objavila kráľovná lesa Lesana so svojou ochrankou zloženou z divožienok a dryád. Potom sa všetci spolu pohli k Svarogovej sieni, ktorá mala byť centrom diania.

Sieň ako celok bola umeleckým dielom a umeleckými dielami boli aj jej jednotlivé detaily. Ak niečo permoníci zdokonaľujú viac ako tisícročie, je ťažké popísať to jednoduchými slovami. Sieň mala približne tvar elipsy a mierne stúpala smerom dozadu. Okolo jej stien tiekli po oboch stranách potôčiky. Vytvárali zvukovú kulisu, ktorá perfektne dopĺňala kamenný interiér. Zlé jazyky tvrdia, že permoníci pridali žblnkajúcu vodu len preto, aby porady netrvali prídlho a aby boli všetci ich účastníci nútení ponáhľať sa na toaletu. Strop podopierali nádherne vypracované stromy z kameňov rozličných farieb a obrovské sochy symbolizujúce bytosti, ktoré však na Zemi a ani v tejto sieni dávno nik nevidel. Najväčšou bola socha boha Svaroga, podľa ktorého sieň pomenovali. Ďalej v nej stáli zdanlivo náhodne rozostavené sošky, fontány a rôzne objekty vytvorené z kryštálov najrozličnejších minerálov. Stred tvorila veľká plošina z bieleho mramoru. Na nej permoníci rozložili stoly do štvorca s prázdny m stredom. Bohato zdobené kreslá stáli iba po jeho vonkajšom obvode. Štyri strany štvorca reprezentovali štyri svety, ktoré sa tam stretali. Boli to Dunaj, svety vyšších bytostí, permoníkov a les.

Hostiteľom bol, prirodzene, kráľ Kovlad. A keď sa spoločnosť konečne usadila, hneď sa ujal slova. Najskôr všetkých privítal, po-

tom začal so siahodhlým prejavom, ktorý väčšina prítomných počúvala iba zo slušnosti, avšak bez záujmu. Len Radawa a zopár jej priateľiek zbystrili pozornosť vo chvíli, keď sa veľmi úctivo rozhovoril o nej. Po prejave sa účastníci pohodlnejšie zahniezdili v kreslách a permoníci začali servírovať pochúťky, vhodné na takýto neskorý nočný čas.

OMYL

Dovliekol som sa zo školy, odložil si vysvedčenie a odhodil tašku k stolu vo svojej izbe. Dovliekol som sa preto, lebo bol zasa raz horúci deň a zo zastávky autobusu je to k nám na Sádok ešte kus cesty pešo. Je to pekná cesta okolo potoka, ale v tejto horúčave trochu dlhá. Sádok je malá dedinka pod Tribečom. Zopár domov, nad domami kopček s hustým borovicovým lesíkom a s úzkou dlhou lúkou tiahnúcou sa od posledných domov až na vrchol. Tam stojí maličký biely kostolík pamätajúci ešte časy, keď Svätopluk ťahal drevenú kačičku po nitrianskom hrade. No... celkom takto azda nie, ale určite je veľmi starý.

Konečne posledný deň v škole! Presnejšie na gymnáziu. Skončil som tretí ročník. Už druhý raz. Niežeby som prepadol, prvý raz som absolvoval tretí ročník ako výmenný študent na Floride v USA. Druhý raz som ani nemusel opakovať celý rok, stačilo mi zvládnuť rozdielové skúšky. Nechcel som pokračovať so svojimi pôvodnými spolužiakmi, lebo mi pekne liezli na nervy. Nejako som medzi nich nezapadal. Rodičia mi opakovanie ročníka dovolili, hoci ma viac zapriahli aj do práce vo firme. Na moje veľké sklamanie, nezapadol som ani do novej triedy.

Na vysvedčení som mal okrem slovenčiny samé jednotky. S vyučujúcou a zároveň triednou profesorkou som sa nezhodoval v názoroch a, žiaľ, otvorene som jej zvykol odporovať. Navyše, mal som rád nárečie, ktoré používal môj starý otec. Nieslo v sebe ducha mi-

nulosti a spojitosti s krajinou.

Moji rodičia podnikajú. Majú malú, ale zaujímavú firmu. Rafinujú zlato a iné drahé kovy. Pre zlatníkov vyrábajú zliatiny na šperky.

Tá firma mi pije krv. Nielenže jej rodičia venujú všetok čas, ale hádam od desiatich rokov musím *akože* pomáhať. Skrátka, mám sa naučiť byť *dôstojným pokračovateľom rodinnej tradície*. Bože! Ako to nenávidím!

Vyzliekol som si košeľu a rozvalil sa na posteli, aby som trochu vychladol. Rozmýšľal som, či mi stojí zato ísť do kuchyne k chladničke a napiť sa niečoho studeného.

Nestálo. Rozhodil som ruky od seba, aby ma priveľmi neohrievali.

„Kuboooo!“ z dvora sa ozval mamin krik.

Prevrátil som oči a vstal, tušiac, čo bude nasledovať. O vysvedčenie vôbec nešlo. Aké budú na ňom známky, vedeli všetci, na Gymnázium v Partizánskom sa totiž uzatvárali snáď dva týždne vopred.

Dovliekol som sa na dvor za mamou a počkal som, kým TO povie.

Povedala TO!

„Choď pomôcť otcovi! Nájdeš ho v taviarni.“

Presne TO som aj čakal. Mlčky som sa otočil, dvorom som prešiel do úzkej spojovacej uličky k firme a vyhľadal som otca. Stál pred taviarňou. Bol som otrávený, znechutený, a tak som sa aj tváril. Provokoval som ho.

Otec ignoroval moje divadielko a hneď vydával pokyny: „Ešte dnes musíme dokončiť tú objednávku do Rakúska. Zajtra ju musíme odoslať.“

Bolo to horšie, ako som očakával. Objednávkou bolo totiž kilo prekliatych *prťavých* polgramových krúžkov z rýdzeho zlata, ktoré navyše museli mať absolútne presne požadovanú hmotnosť a bezchybný lesklý povrch. V kile ich bolo dvetisíc. Dvetisíc všivavých, mizerných krúžkov! To bude robota do ôsmej večer!

„No jasné!“ rozhodil som znechutene rukami a odvliekol sa do

prezliekarne, kde mám v skrinke pracovné oblečenie. Rýchlo som sa prezliekol, aby som mal prácu čo najskôr za sebou a vybral sa do miestnosti s rafináciou zlata. Vybral som zlato priamo z rafinačného roztoku. Bez rukavíc sa to robí ľahšie, napriek tomu, že ten roztok farbí ako ťas. Človek má potom fialové ruky a keď sa podarí, aj flaky na tvári. To bola druhá príčina mojej *lásky* k firme. Spolužiaci si preto zo mňa často uťahovali. Tá blbá farba držala ako pes ježa. Je to presne tá istá farba, ktorou sa značkujú bábätká v pôrodnici. Používa sa práve preto, že sa nedá umyť ani agresívnymi detskými šampónikmi.

Už mi to bolo jedno. Opláchnuté zlato som preniesol do taviarne, vybral správny téglik a zlato som roztavil. Dúfal som aspoň, že sa na prvý raz dobre odleje, aby som proces nemusel opakovať do omrzenia. To vie byť potom deň-blbec. Odliadol som pekný valec bez bublín a záhybov. Bolo v ňom asi viac zlata, než som odhadoval *okometricky*. Preniesol som si ho na buchar a vykulo z neho kváder, vyžihol ho a znovu prekulo na potrebnú šírku pásu. Nasledoval nekonečný proces s valcovaním a žíhaním. Už ma začínal pobolievať chrbát, ale chcel som prácu stihnúť do večera. Najhoršie na tom je, že na konci, po neviemkoľkom žíhaní, sa vždy môžem pomýliť a pridať o trošku väčší prítlak. Plech sa potom prevalcuje o dva mikrometre viac a ja môžem všetko znovu zataviť. Z tenšieho plechu by platničky nemali presne *nula celá päť nula nula* gramu!

Našťastie, dopadlo to dobre. Plech som vložil do strižného lisu a po kontrole platničiek na váhach som mal hotovo. Do ôsmej zostávalo ešte pätnásť minút. Mobilom som zavolať otca, nechcelo sa mi ho hľadať. Prišiel okamžite. Očividne aj on ešte pracoval.

Preletel očami tácky s platničkami a nahnevane vykrikoval: „Kubo, mal si jeden valec trošku masťný! Nevidíš to? Jedna strana je o trochu menej lesklá. Teraz to musíme prehnať cez leštičku!“

Skoro ma porazilo. Takmer mi bolo do plaču a išlo ma roztrhnúť od zúrivosti.

„To tu mám akože trčať ešte dve hodiny?! Moji spolužiaci práve oslavujú a užívajú si a ja tu budem muklovať do noci. No super...!“

„Áno,“ to bolo všetko, čo otec povedal.

Jeho suché *áno* ma dorazilo. Strhol som zo seba koženú zásteru a rozbehol sa von. Mlčky som uháňal do lesa. Na konci júna bývajú dni dlhé, takže bolo svetlo. Bežal som bez zastavenia okolo kostolíka, potom cez pole k lesu a cez lúku smerom na Triangulačný vrch. Teda... Triangulačný ho iba všetci nazývame, na mape má meno Kozlica. Keď sa cítim dobre, idem na Triangulák. Keď sa cítim blbo, idem na Triangulák. Všetky moje cesty vedú na Triangulák. Mám tam takú skalú, ktorá ako kváder vyčnieva z brala doboku, smerom ku Krnči. Tam sa posadím a oddychujem. Po vybehnutí na Triangulák vždy treba oddychovať. Nie je to ďaleko, len záver je dosť strmý.

Bol som spotený, udýchaný a zúfalý. Sadol som si, ako obyčajne, na skalú a prepadlo ma zúfalstvo.

Nohy mi viseli nad dedinkou s čudným menom Krnča. Zhrbený som si oprel lakte o kolená a zložil hlavu do dlaní. Naozaj som nečakal tortu a oslavy vysvedčenia. Nečakal som ani úplné voľno. Ale aspoň niečo som predsa očakával!

Sedel som tam dosť dlho na to, aby bolo vidieť prvé hviezdy. Vzduch bol oveľa chladnejší než v údolí, takže bolo celkom príjemne. Stále som sa však cítil ako po rane do hlavy. Nechcelo sa mi ani myslieť. Bol som totálne zúfalý. Dospel som však k myšlienke, že je čas pobrať sa domov. Keď padne úplná tma, pochod lesom nadobudne inú príchúť. Konárik v oku, noha medzi kameňmi a ďalšie fajnovosti nočného lesa náladu nezdvihnú. Začal som sa teda obzerať okolo seba, že sa poberiem. A vtedy... vtedy ma skoro porazilo!

Tesne za mnou stál čudný krpatý chlapík a tváril sa rovnako prihlúplo ako ja. Napadlo mi, že si zo mňa robí srandu a napodobňuje ma. Ale aj tak mnou myklo, že som takmer *zhučal* zo skaly. Takých desať metrov nie je síce veľa, ale ďalších päťdesiat strávených v kotrmelcoch po skalnej moréne možno už aj rozstrapatí účes. Radšej som opatrne vstal a vycúval ďalej od okraja. Vôbec som toho človeka nepočul prichádzať a ani som ho tu nikdy nevidel. Navyše, bol riadne divný. Bolo mi to však jedno, napriek istému údivu som bol stále opitý svojím zúfalstvom a hlavu som mal prázdnu.

Chlapík zrazu prehovoril: „Tak ideš?“ A ešte dodal: „Komm, bitte!“

Otočil sa a potom schádzal k úpätiu toho malého brala, na ktorom som sedel. Sám som bol prekvapený, že idem za ním. Pravdupovediac, bol som zvedavý, čo sa to deje. Chlapík nevyzeral nebezpečne. Bol malý a tvár mal takú... dôveryhodnú. Podobal sa na Bilba Bigginsa z filmu Hobit. Aj svojou výškou.

Keď sme po pár krokoch došli dole ku skale, prekvapilo ma, čo som tam uvidel. Na tom brale som od detstva poznal každú jeho trhlunku, každý výstupok a každý kryštál kremeňa. Myslel som, že ma už ničím nedokáže prekvapiť. Teraz v ňom bola diera ako stodola a vo vnútri svetlo.

Hlavou mi preletelo: Ktorý blbec to tam vysekal? Ten bude za to riadne pykať!

Chlapík pokojne vošiel dnu a ja som zvedavo vošiel za ním.

Nebola to dutinka, ako som si pôvodne myslel, ale chodba s celkom slušnou podlahou. A keď sme išli ďalej, aj s krásnymi stenami. Celé boli pokryté kryštálmi kremeňa. Neboli to síce číre kryštály ako na šperky, skôr také mliečne, aké sa tu na Triangulačnom vrchu bežne nachádzajú. Lenže v takomto množstve?!

Odzrazu som od vchodu, už v celkom slušnej diaľke, začul buchnutie. Došlo mi, že vchod, ktorým sme obaja do dutiny vošli, tam už asi nie je. Začal som z toho byť nervózny. Čo to tu je za chodbu? Čo tento chlapík odo mňa chce a kto to vôbec je?

V hlave mi vírili všetky tieto myšlienky a začal som prepaďať panike. Som zatvorený v diere s nejakým čudákom. To nevyzerá dobre.

Čudák zjavne počul, ako idem za ním, ale vôbec na to nereagoval. Ďalej ma mlčky viedol do hory. Chodba klesala. Už na začiatku sa stočila doprava, teda smerom k Javorovému vrchu, najvyššiemu kopcu v okolí. Kryštály sa z jej stien vytratili a my sme kráčali okolo sludy kapitálnych rozmerov. Napriek nepríjemnej situácii som odhadoval, ako ďaleko sme od vchodu a ktorým smerom je to na povrchu. Keď toto v zdraví prežijem, znovu sa sem prekopem.

V nasledujúcom okamihu som zastal v šoku. Hľadel som na ste-

nu tak zaujato, až som si ani nevšimol, že chodba končí. Dobrou správou bolo, že ma tam nečakalo jej rozšírenie do kruhovej miestnosti s piatimi banditmi uprostred a s pokladom v truhlici, ako to býva zvykom v počítačových hrách. To, čo som naozaj uvidel, ma však šokovalo ešte oveľa viac. To by som totiž nikdy nečakal. Ani po dedovej slivovici.

Stáli sme pri zmenšenom, no zjavne funkčnom metre. Teda, nebola tam stanica s nástupišťami, len perfektný moderný vagón, presne pre dve osoby. Predok a zadok súpravy sa ukrývali v tuneli. Dvere sa neodsúvali, ale boli otvorené dohora. Sedačky boli lepšie ako v otcovom BMW a celé potiahnuté fantastickou krémovou kožou. Bravčová koža to určite nebola, to bolo už na pohľad jasné. Z čoho bola, som si netrúfol ani tipovať. Po celom povrchu mala jemné hrbolčeky. Keby také kreslo uvidel dizajnér od Ferrari, pukol by od závisti. *Bilbo* sa rozvalil v kresle a rukou mi ukázal na to druhé. Nezmožol som sa ani na myšlienku, jednoducho som si sadol. Kdesi v strope vagóna zabzučalo, dvere sa sklopili a uzatvorili nás vo svojom vnútri. Vzhľadom na to, že sedačky boli umiestnené oproti sebe, mohol som si *Bilba* lepšie obzrieť. No... *Bilbo* to, samozrejme, nebol. Mal krátke kučeravé vlasy neurčitej hnedošedivočiernej farby so zárodkom plešiny na temene. Už pri chôdzi som ho odhadoval tak na stopäťdesiat centimetrov. Možno menej. Ale nebol to muž trpiaci dwarfizmom. Jeho proporcie boli normálne, iba bol menší. Najzaujímavejšia mi pripadala jeho tvár. Vyzeral, že je už dosť starý, no inak ako vráskami na tvári sa to neprejavovalo. Ruky mal mozoľnaté, silné a jeho poničené nechty mi pripomínali nechty môjho otca po naozaj namáhavých dňoch. Jeho sivé oči vyzerali, akoby videli celé tisícročia. Zračila sa v nich múdrosť a smútok. Iba som dúfal, že sa nemýlim a nevykľuje sa z neho sadista. Ale sadista s vlastným metrom?

Vagónik ticho zasyčal, poklesol a v tom okamihu vyštartoval. Nevyštartoval... vystrelil kamsi za môj chrbát! Zľakol som sa, že ma vystrelí a ja preletím na svojho spoločníka, avšak čosi ma pevne držalo na sedačke. Držadlá. Museli sa vysunúť zlomok sekundy pred štartom. Vôbec som ich nezaregistroval. Môj spoločník sa

nenápadne uškŕňal nad mojím vyplašeným výrazom a bolo zjavné, že on o smere jazdy dobre vedel od začiatku a vybral si to lepšie miesto. Necítil som žiadne vibrácie a v kabíne som počul iba šumenie vzduchu v tuneli. Za oknom bola tma, iba občas sa mihlo nejaké svetielko.

Po čase som zaregistroval, že tie svetlá idú v poradí farby dúhy. A keď v okne bliklo červené, začali sa zasa meniť pospiatky cez rôzne oranžové, žlté a zelené do modrých, až bliklo fialové. Začali sme spomaľovať. Vysúvacie držadlá, ktoré ma púťali k sedačke, zmizli v otvoroch po jej bokoch a kabínu zaplavilo svetlo z vonka. Zdalo sa, že je to denné svetlo. Spočiatku som nič nevidel, lebo som mal po sústredenom sledovaní svetielok v tme oči úplne oslepené. Kým sa mi prinavracal zrak, dvere na kabíne sa otvárali. Potom som zbadal nástupište. Už prvý pohľad ma presvedčil, že som na tej skale na Kozlici určite zadriemal, spadol dole a teraz mám halucinácie. Možno som ani nespadol, iba zaspal a sníva sa mi. To mi mohlo napadnúť skôr, už keď som na Kozlici uvidel metro. Samozrejme, že je to všetko blbosť. Veď predsa nemôžem ísť z Kozlice metrom a prísť na nástupište, kde svietia chodníky aj stropy denným svetlom a na mňa sa pri vystupovaní pozerá päť trpaslíkov. To je blbosť!

Celý život nás s bratom rodičia učili, že máme myslieť pragmaticky a realisticky. Najobľúbenejším otcovým argumentom bolo, nech mu niekto aspoň raz v živote ukáže niečo, čo sa nedá vysvetliť vedecky. Že neexistuje nič zázračné, nič nadprirodzené a o svete mýtov alebo rozprávkových bytostí sa v našej rodine ani len neuvažovalo. Isteže, nik nám nezakazoval čítať knihy či pozeráť filmy žánru fantasy. Ale tak sme ich aj vnímali. Ako čistú fantáziu. Mama dokonca fantasy žáner milovala. Zaklínača sme mali aj v origináli a v zberateľskom vydaní.

Čakal som, kedy sa preberiem.

Prebral ma *Bilbo*. Jemne ma postrčil do chrbta a zopakoval svoje: „Komm schon, bitte!“

Vykročil som smerom k päťici trpaslíkov. Boli oblečení akosi slávnostne. Nevie, ako inak by som ich oblečenie nazval, len ako

kaftan bez rukávov so širokými bohato zdobenými lemmami tiahnucami sa okolo golierov a po okrajoch až po zem. Boli kožené s tepanými vzormi. Tepané vzory na koži som poznal, lebo jeden náš kamarát, zlatník, vyrábala podobné veci pre skupiny historického šermu. Vytepať kladivkom a tvarovanými razidlami do kože také zložité ornamenty je mimoriadne náročné a drahé.

Trpaslíci sa tvárili vážne a pozerali sa na mňa s akýmsi nepochopiteľným očakávaním. *Bilbo* ma tam predbehol a postavil sa vedľa nich. Bradatý, zjavne ešte starší trpaslík stojaci v strede si odkašľal a spustil na mňa plynulou nemčinou. Nahodil som odmietavú grimasu a otrčil dľaň dopredu v geste *stop* univerzálneho jazyka. Nemčina je jazyk, ktorý sa odo mňa jednoducho odráža. Už asi dvakrát som sa pokúsil naučiť aspoň základy, ale veľmi rýchlo som to vzdal. Otec bol z toho dosť nešťastný, lebo v Rakúsku sme mali veľa obchodných partnerov. O Nemecku ani nehovorím.

Skúsil som to na tých cudzokrajných trpaslíkov s angličtinou: „Excuse me, please, I do not speak German.“

Teraz ostali zas vyjavení oni a napodobnili moje gesto rukou.

Nato zo mňa vykĺzlo: „No, do Prčic!“

Trpaslíkom sa rozžiarili tváre a ten najstarší s radosťou spustil: „Ááááá, pán hovorí po česky, tak to sa dohovorme.“

Vtedy som sa prebral z prvotného šoku a začal som brať vážne myšlienku, že sa mi predsa nesníva. Prepadli ma strach aj zlosť zároveň.

„Nie, hovorím po slovensky. Kde to, do čerta, som?! Prečo tu som? A kto, do pekla, ste vy?!“

Keď som nervózny, mimovoľne nadávam. Niekedy aj sprost.

Pre zmenu sa do šoku dostali trpaslíci a po dobrej chvíľke, počas ktorej tvorili akési živé súsošie, sa začali prekrikovať a vzájomne na seba chrlili vety v jazyku, ktorý som nielenže nepoznal, ale prisahal by som, že by ho nerozpoznal ani žiadny lingvista na svete.

Nakoniec sa na mňa obrátil *Bilbo* a už zas celkom mierne a bez rozčúlenia sa ma opýtal: „Vy nie ste stratený člen delegácie spod Annabergu?“

„Žiaľ, nie som. O žiadnej delegácii nič neviem,“ odpovedal som úprimne.

Bilba to vytočilo: „Tak kto, do šľaka, ste?!“ Zjavne aj on mal pri nervozite problém s nadávkami.

„Volám sa Jakub Benedik a som zo Sádku,“ odpovedal som celkom pravdivo.

Trpaslíci prepadli hrôze a s pohľadom upreným na *Bilba* sa ma ten najstarší z nich opýtal, alebo to skôr len tak skonštatoval: „A ste človek. Všetci?“

To ma prekvapilo.

„Čo iného by som mal byť?“

Všetci trpaslíci sa zamračili a preniesli svoje pohľady z *Bilba* na mňa. Výzorom ten najstarší sa nafúkol a spustil: „Ste podvodník vydávajúci sa za trpaslíka, aby ste prenikli medzi nás. To vás vyjde draho! Pôjdete s nami!“

Zaprotestoval som síce gestami, ale nahlas som sa zmohol len na námietku: „Mám stoosemdesiat centimetrov. Áno, chalani v mojom veku bývajú väčšinou vyšší, ale zas až taký malý nie som!“

„Kráčajte!“ sucho odsekol trpaslík a zastavil tak moje protesty.

Jeho príkaz znel rozhodne ako od policajta. Lenže mne aj tak nenapadlo odporovať. Čo som mal robiť?

Ešte som sa bránil so zvýšeným hlasom: „Nie som žiadny podvodník. Tuto tento váš...“ nechcel som ho nahlas nazvať *Bilbo*, preto som ho radšej nenazval nijako a pokračoval som: „... ma prepadol, keď som bol zamyslený a v šoku ma sem odviezol! Netuším, kde som. Určite sa vonku už zotmelo, takže pôjdem domov cez les po tme!!!“

Najstarší nevlúdne odvrkol: „Myslím, že vy dlho nepôjdete nikam.“ Ešte vyštekol na *Bilba*: „Bež zohnať Mathyasa! Stretieme sa v malej zasadačke.“

Bilbo vyštartoval skoro behom a zmizol na konci chodby s množstvom dverí, do ktorej sme o čosi neskôr vošli aj my. Kráčali sme asi k štvrtým dverám vľavo a zastali pred nimi. Jeden z trpaslíkov začal pod plášťom hľadať kľúče. Konečne som dostal možnosť trochu sa okolo seba poobzerať. Z toho malého peróna, kde stále ešte